De Ténéré Travel Trophy is een allroadrit die start in het noorden van Frankrijk en na een doortocht door Andorra eindigt in de Spaanse Pyreneeën. Vrijheid blijheid is de gedachte: iedere deelnemer krijgt de gps-bestanden toegestopt en kan rijden en vertrekken wanneer hij of zij wil. De etappes variëren van 250 km tot 375 kilometer. Wie het onverhard te uitdagend vindt, kan gebruikmaken van een alternatieve onroad-route.

TÉNÉRÉ TRAVEL TROPHY

Acht dagen lang nestelen mijn Ténéré 700 World Raid en ik ons in het hartje van de Ténéré Travel Trophy-karavaan. Valt meteen op bij mijn eerste kennismakingsrondje door het bivak: dat de échte aantrekkingskracht van de Ténéré 700 niet zozeer in de razend interessante prijs/kwaliteitverhouding ligt, maar wel in het feit dat de Ténéré 700 standaard geleverd wordt met een pakket dikke goesting om je leven een andere wending te geven.

Tekst Stefaan Buyze **Fotografie** Matt Mullet, Stefaan Buyze, Ténéré Travel Trophy

1

2

3

4

1 Hippies spelen een grunge-set: heerlijk, deel 1.

2 Midden-Frankrijk heeft veel te bieden voor trailmotoren: heerlijk, deel 2.

3 De dag afsluiten op een kartcircuit: heerlijk, deel 3.

4 Niet zo heerlijk: Bib Mousse voor een trip als deze. Foute keuze, eruit met die handel.

Dat is ook de insteek van de Ténéré Travel Trophy: georganiseerd reizen anders aanpakken en dus niet zomaar lusjes rijden maar écht travellen, in dit geval van Dreux bij Parijs over de Pyreneeën helemaal naar La Pueblo da Roda in Noord-Spanje. Om het allemaal extra spannend te maken - het heet ook niet voor niks Travel Trophy - krijgen de deelnemers dagelijks een opdracht voorgeschoteld, aangevuld met een weekopdracht en nog extra 'challenges' tussendoor. Die zijn heel gevarieerd, van zo traag mogelijk een parcours afleggen tot onderweg een ansichtkaartje kopen en daar iets liefdevols op schrijven voor het thuisfront - de organisatie zorgt voor de verzending. Slim, want zo garandeer je meteen dat die deelname van volgend jaar thuis moeiteloos verkocht geraakt.

EMOTIONEEL KIEKEN

Van de honderd deelnemers kiest ruim de helft voor het zogenaamde dealerpakket: de rijder reist comfortabel met een bus naar het beginpunt en wordt na de Trophy even comfy weer in België afgezet, terwijl de motor op de vrachtwagen gaat. Tussen de verschillende bivakken gaat de bagage mee op het transport, zodat de etappes zo lichtvoetig mogelijk afgelegd kunnen worden.
Dat sprak ook Jan, rond de zestig en vachtwagenmonteur, wel aan. Jan droomde al langer van een motor maar je weet hoe dat gaat, het leven kwam ertussen en die motor bleef noodgedwongen veel te lang een droom.
Tot Jan op een verloren zaterdag naar zijn lokale dealer trekt en prompt een Ténéré 700 koopt ... en zich niet veel later inschrijft voor de Ténéré Travel Trophy. Dat Jan daardoor een van de meest enthousiaste deelnemers is, mag duidelijk zijn. We genieten met z'n allen mee van de overweldigende emoties die Jan zo ontvankelijk ondergaat, en van de immense twinkeling in zijn ogen die we bij elke offroad-rit nog feller zien glinsteren. Jan wil zoveel mogelijk proberen en leren, want ooit wil en zal hij zijn mooie Gauloises T7 door het Marokkaanse landschap sturen.
Noem me een emotioneel kieken, maar van zulke dingen word ik ontzettend blij: mogen zien hoe iemand openbloeit als motorrijder, op welke leeftijd dat ook is. Dat we op elke leeftijd nog kunnen bijleren als rijder mag ik trouwens ook zelf weer maar eens ervaren. Want ook ik koos voor het dealerpakket, maar was wel zo koppig om mijn bagage toch zelf mee te sleuren in brede Kappa koffers. Te mijner verdediging: ik heb daar wel degelijk mijn redenen voor.

In mijn achterhoofd krijgt een langere reis zo stilaan vorm, en dit geeft me de kans om alles al eens grondig te testen. Lang verhaal kort: harde koffers zijn geen goed idee voor een trip als deze, en tot die conclusie had ik ook al voor de start kunnen komen want zowat iedereen kwam met softluggage opdagen. Ik weet nu ook waarom.

WAKE-UPCALL

De Ténéré Travel Trophy wordt afgetrapt bij het kasteel van Dreux, dat grenst aan een park waar verschillende offroadparcours zijn aangelegd. Hier krijgen we al meteen zeven challenges voor de voeten geworpen, ik sluit me aan bij een groepje West-Vlaamse deelnemers: Koen, bezieler van Yamaha-dealership Raes, de immer gemotiveerde endurorijder Olivier en trial- en supermotardrijder Arnaud. Voordat we gezamenlijk de zeven challenges aangaan, rijden we een lus van 64 kilometer die voornamelijk bestaat uit vlakke offroad.

"Al bij de eerste challenge zet ik de toon voor een dagelijks ritueel: de Ténéré World Raid tegen de vlakte leggen."

Prima om de stramme spieren (die vervloekte, veel te dunne slaapmatjes) wat los te rijden en meteen ook een goed opwarmertje voor challenges die met namen als Savannah, Jungle, Swamps, Oasis en Mountains de aard van de uitdaging perfect weergeven. Al bij de eerste challenge zet ik de toon voor een dagelijks ritueel: de Ténéré World Raid tegen de vlakte leggen. Op het MX-parcours spring ik van een tafelberg die gevolgd wordt door een kombocht ... die ik grandioos mis, waarna ik aan een belachelijk lage snelheid de grond kus. Resultaat: een geplooid stuur en een gebroken spiegel, maar daar weten de Yamaha-monteurs wel raad mee. Ik ben ook niet de enige, zo blijkt: al snel druppelen er meer motoren binnen met allerhande, meestal kleine schade na valpartijen. Het is meteen een wake-upcall om het de komende dagen rustiger aan te doen, doel is toch wel om de Trophy uit te rijden. ››

NICK SANDERS

Terwijl mijn World Raid nog staat te bekomen, maak ik een rondje door het bivak en spot een Zwitserse nummerplaat. Andrea heeft via-via gehoord van de TTT en besloot in z'n eentje deel te nemen. Hij zal het einde van de Trophy halen, zij het wel met een flink gekneusde voet. Even verderop ontmoet ik Paolo, een Braziliaan die de liefde is gevolgd en nu in Nederland woont, zijn vriendin werkt voor Heineken. Paolo beperkte zich in Brazilië tot ritjes rond de kerktoren met zijn Triumph, de Ténéré Travel Trophy is voor hem een manier om Europa te ontdekken … en om even van die Heineken af te zijn, vermoed ik.
In het bivak is elke avond wel iets te beleven, zo staat er vandaag een heus mobiel museum opgesteld rond 40 jaar Ténéré-geschiedenis. Iets verder kan je workshops volgen rond 'offroad damage repair' of 'remote area life support'. Om het plaatje compleet te maken, mogen we na het avondeten genieten van de wervelende verhalen van wereldreiziger Nick Sanders. De man ziet er verwaaid uit, je zou ook van minder als je al tien (!) keer de wereld bent rondgereisd. Hij vertelt bevlogen over elke trip, van zijn eerste reis met een Royal Enfield tot de marathontrips op zijn Yamaha R1. Sanders is ontwapenend en chaotisch, en hij geeft ons ook iets moois mee om straks in onze slaapzak over na te denken: hij heeft er bewust voor gekozen om tijd en ervaringen te vergaren in plaats van vermogen, dat is zijn visie op het leven. De bedenking dat je daar in de eerste plaats natuurlijk ook wel de middelen voor moet hebben, slik ik gemakshalve maar even in.

KARTEN

Wanneer de Yamaha's druppelsgewijs de kampeerplaats verlaten voor de eerste dagetappe, spot ik tussen de vele nieuwe(re) Ténéré 700's ook een aantal varianten en voorgangers: een paar Super Ténéré 1200's, enkele XTZ660's en ik ontwaar zelfs een tweecilinder XTZ750. Die laatste strandt met een carburatorprobleem bij een Yamaha-dealer in Clermont-Ferrand, waar het probleem helaas niet opgelost geraakt. De dealer biedt een MT-07 te huur aan, maar nadat de XTZ-eigenaar uitvoerig verteld heeft over de Travel Trophy wordt met veel plezier de tank van een nagelnieuwe World Raid gevuld zodat hij in stijl de rest van de week uit kan rijden. Veel offroad krijgen we vandaag niet voor de kiezen, maar het maakt ook dat ik de voorband van de Bridgestone AX41 helemaal tot het randje rijd terwijl de Loirestreek me verwent met imposante kastelen en heerlijk geurende lavendelvelden. Iets voorbij de Travel Trophy-welkomstboog ligt een kartcircuit, het welkomstcomité wijst breed grijnzend naar het circuit en nodigt de arriverende rijders uit om een paar rondjes te maken. Die kans laat ik niet liggen en ik stuur mijn World Raid op noppen schaterlachend het circuitje op voor een paar rondjes dikke lol.

KLUNS

Ik ben al aan het uitpakken wanneer Olivier me influistert dat de man in de tent naast me gigantisch hard snurkt. In mijn haast om snel weer op te kramen, trap ik de zuignippel van mijn CamelBak kapot. Gelukkig heb ik er eentje reserve … helaas wel thuis, moet ik al gauw vaststellen. ❯❯

En zo is de hele trip een aaneenschakeling van kleine accidentjes: de kabel van mijn iPhone begeeft het, mijn Kappa koffers vallen er verschillende keren af (soms wel en soms niet door mijn eigen dommigheid), ik vergeet mijn handschoenen in een restaurant, mijn stuur raakt krom (en weer recht), mijn helm valt van mijn motor, ik heb mijn handkappen verkeerd gemonteerd waardoor het gas blijft hangen, ik vergeet mijn rubbers van de voetsteunen te halen, de zijstandaardverbreder kiest met regelmaat van de klok het hazenpad (net als de rubber beschermvlakken aan beide kanten van de motor), ik leg de Ténéré neer in een flauwe bocht waardoor de koffers ei zo na mijn kuitbeen kraken, ik kom met beide ballen hard neer op de dubbele tankdoppen van de World Raid (alsof ze ervoor gemaakt zijn), ik knal met mijn koffers tegen een rots, en ga zo maar door... Mocht iemand anders zo klunzig zijn, mijn geduld was al lang op. Gelukkig berusten mijn drie kompanen in mijn onhandigheid, waarvoor mijn oprechte dank.

VISJES SCHEPPEN

Ondanks die vele euveltjes genieten we de hele week met volle teugen. Ook letterlijk, want elke avond na het opzetten van de tent is het tijd voor frisse biertjes - ook als het zoals vanavond pijpenstelen regent. De ochtendzon krijgt de tijd niet om onze tenten te drogen want om zeven uur staan we al gepakt en gezakt klaar om te vertrekken. Maar liefst 20.000 bliksemінslagen kreeg Frankrijk de voorbije nacht te verduren, de zware regenval heeft in verschillende delen van het land voor wateroverlast gezorgd. In de route van vandaag zit ook een rivieroversteek, waar we toch maar vriendelijk voor bedanken; aan de overkant staat een moedige deelnemer visjes uit zijn luchtfilterkast te scheppen. Op de Col de la Croix Morand wanen we ons even in de Schotse Highlands, we sturen door de Auvergne en wijken kort van het parcours af richting de Gorges de Courgoul. Uitgerekend in deze anonieme kloof rijdt Olivier plat, maar geen nood: volgens Arnaud heeft elke boer een compressor in huis ... en dat blijkt warempel nog waar te zijn ook, dus in geen tijd sluiten we weer aan op de route.

NATTE SOK

Hier in het Centraal Massief zit de balans tussen on- en offroad goed, dat is iets minder het geval voor mijn vering.

“Zware regen heeft voor wateroverlast gezorgd. We bedanken voor de rivieroversteek; aan de overkant staat een moedige deelnemer visjes uit zijn luchtfilterkast te scheppen.”

Door de zware belading achteraan is de voorkant te licht, waardoor het lijkt alsof elke steen waar ik overheen rijd pas een fractie later wordt opgevangen. Ik zou mijn bagage kunnen meesturen met het transport, maar ik blijf koppig weigeren. Karma is een b*tch, zo blijkt, want nog diezelfde dag kukelt de rechter koffer er nog maar eens af - gelukkig zonder iemand te raken. Terwijl ik de koffer weer vastmaak staat een man met twee rugzakken beduusd te kijken, ik begrijp waarom wanneer even later mevrouw uit de bosjes tevoorschijn komt. Ik probeer de koffers extra te beveiligen met een stel riemen en maak de mentale nota om de volgende keer toch echt voor softluggage te kiezen. Het kofferdebacle heeft voor vertraging gezorgd, haastig zetten we onze tenten op en reppen we ons naar de biertafels. Gelukkig is er aligot, Franse aardappelpuree met kaas en een stevige worst. Die stevige maaltijd kunnen we wel gebruiken na een hele dag in de regen. Met tegenzin wurm ik me na het avondeten in mijn klamme slaapzak die aanvoelt als een natte sok, tot mijn verbazing val ik zelfs in deze omstandigheden snel in slaap.

MILLAU

Een kudde van welgeteld (nu ja) 780 geschoren schapen stopt onze opmars in het steppeachtige Aubrac natuurpark, niet veel later sturen we door de Gorges du Tarn. Op sommige plekken langs de route zijn we getuige van (de gevolgen van) bosbranden. Wie ooit al door een door bosbranden geteisterd gebied reed, weet dat je daar vanzelf heel stil van wordt... De door de regionale overheid verleende toestemming om hier letterlijk van het pad af te gaan werd begrijpelijkerwijs weer ingetrokken, waardoor we vandaag braaf op het asfalt blijven. De dagelijkse challenge situeert zich rond een uitkijkpost met zicht op de brug van Millau. Iedereen is weleens over deze bekende brug gereden, nu ik ze van beneden aanschouw wordt het bouwwerk alleen maar imposanter. Een van de zeven pijlers is zelfs hoger dan de Eiffeltoren. Achter de gigantische pilaar loopt een grindpad dat naar het Ténéré Travel Trophy-bivak leidt, langs de flanken van de Minervois. Ik heb al op ergere plekken mijn tent opgeslagen... »

1 Het bekende viaduct van Millau, met het hoogste punt op 343 meter het hoogste ter wereld. | 2 De spectaculaire Gorges de Galamus, hier kan je de Pyreneeën al ruiken.

VAN KAAP TOT KAAP

Het is eindelijk gestopt met regenen, waardoor ik in het bivak ook weer wat meer tijd maak om een wandelingetje te maken en aan de praat te raken met andere deelnemers. Zo ontmoet ik Louis, een jonge snaak uit Tielt die na een carrière als amateurcrosser voor een Ténéré koos omdat het blessureleed hem teveel werd. Hij blijft tijdens de Trophy gespaard van fysieke ongemakken, maar ik zie meer en meer deelnemers naar de pan met (overigens overheerlijke) paella manken. Voor Willem uit Nederland is deze TTT dan weer een testcase voor een reis van Kaap tot Kaap: eerst naar de Noordkaap, dan terug naar zijn thuisbasis en van daaruit over een periode van drie maanden langs de westkust naar de Zuidkaap. Vol gezonde jaloezie drentel ik rond zijn Ténéré met grotere Acerbis tank, allerhande uitgekiende soft-luggage en zelfs een mechanische Scottoiler met handmatig pompsysteem. ‘‘Hoe minder elektronica en hoe meer technische eenvoud, hoe meer kans op slagen’’, geeft Willem nog mee.

“In deze prachtige streek passeren we dorpjes en kerken waar de gelovigen al serieus gemotiveerd moeten zijn om te gaan bidden.”

VERADEMING

De voorlaatste dag brengt enkel asfalt en eindigt in het mondaine Andorra, waar ons een hotelovernachting wacht. Het ruwere landschap kondigt de Pyreneeën aan, net als de kruidige geuren van de lage begroeiing langs de uitdagende kronkelbaantjes. Het is intussen traditie binnen ons groepje om van het parcours af te wijken en we rijden richting het Château de Termes. Gebouwd in 1210 maar nu nog slechts een ruïne, vlakbij ligt een authentiek en charmant gerestaureerd dorpje tussen desolate heuvels. We rijden verder langs de D10, door de Gorges de Galamus waar de rotsen de baan innig omhelzen en caravans verboden zijn. Hoewel de Agly, de rivier die deze kloof vormgegeven heeft, uitnodigt tot een verfrissende duik, hebben we meer zin om de noppen rond te rijden in de Pyrénées-Orientales. In deze prachtige streek passeren we dorpjes en kerken waar de gelovigen al serieus gemotiveerd moeten zijn om te gaan bidden. De D619 vanuit Saint Paul-de-Fenouillet tot in Prades zal nog lang blijven nazinderen: een elegante baan, uitdagend met een zekere desolaatheid en soms imperfect. ››

“Wat een dag. Veel offroad, klimmen en dalen, rivierdoorwadingen, wilde paarden... En tot mijn verbazing ook duimpjes omhoog van bergwandelaars en boeren. Een verademing.”

Op 2.500 meter hoogte vergapen we ons aan het maanlandschap; van de 32 graden Celsius schieten er hierboven nog slechts 13 over, een welkome afkoeling. Routes zoals die van vandaag zijn exact de reden waarom ik me heb ingeschreven voor de Ténéré Travel Trophy: veel offroad, klimmen en het daarbij horende dalen, rivier-doorwadingen, wilde paarden, koeien op weg naar de zomerweides. En tot mijn verbazing ook duimpjes omhoog van bergwandelaars, 4X4-rijders, boeren en andere Spanjaarden. Een verademing.

ESCAPISME

Dat alles neemt uiteraard niet weg dat zo’n reis vaak ook erg vermoeiend is. Zo vergt een afdeling met veel losse kiezels veel energie, en we nemen dan ook regelmatig de tijd om te stoppen en de natuur in ons op te nemen. Of een praatje te slaan met andere passanten. Neem nu Toon, klimmer van beroep. Hij waagt zich op onbereikbare hoog-tes om frames op te hangen of reparaties uit te voeren; een avontuurlijke man die al een groot stuk van de wereld zag, maar reizen met de motor is vrij nieuw voor hem. Gunter liet dan weer een internationale job waar hij de leiding heeft over 120 IT’ers even voor wat ze is en kiest resoluut voor intense ervaringen op de motor. Slapen doet Gunter onder een zeil dat wordt rechtgehouden door twee wandelstokken. Een sterk contrast met zijn professionele leven, dat hem al naar luxueuze hotels over de hele wereld bracht. Of hoe een vrij eenvoudig opgebouwde motorfiets telkens opnieuw weer symbool staat voor escapisme. De Travel Trophy biedt rijders van elk allooi een platform om te ontsnappen aan de ratrace en inspiratie op te doen voor nieuwe trips. En om de belevenissen en het stof van de dag weg te spoelen met een fris biertje. ■

Meer info: www.teneretraveltrophy.com

OUDSTE DEELNEMER

PIET KORT (72)

“Ik rijd al 53 jaar met de motor. Vooral op de baan, ik ben pas beginnen offroaden op mijn 62ste. Als bedrijfsleider had ik er tot dan toe nooit echt de tijd voor, maar intussen is dat bedrijf verkocht en zijn ook de kinderen het huis uit. In die vrijgekomen tijd paste dus prima een 2014 Ténéré 660! Die vind ik aangenamer vanwege het lagere zwaartepunt bij een gelijkaardig gewicht in vergelijking met de Ténéré 700. Ik wissel tijdens de Trophy af tussen de verharde en onverharde routes. Ik vind het wel prettig dat je kan kiezen, zo kan ik in de voormiddag wat kiezels meepikken en het ’s namiddags wat rustiger aan doen op asfalt.”

JONGSTE DEELNEMER

BART WESTHOVENS (21)

“Op mijn 18de zat ik op een MT-125. Ik heb elke stap van het motorrijbewijs doorlopen en kon uiteindelijk een T7 in de garage rollen. Voor mij is dit echt de fijnste motor tot nu toe! Wat ik het leukst vind aan deze TTT is de toffe balans tussen asfalt en onverhard, de offroad-parcours zijn best uitdagend maar dat maakt het juist plezant.”

OUDSTE YAMAHA-DEALER

GERARD VAN SLEEUWEN (61) VAN SLEEUWEN MOTOREN

“Mijn allereerste motor, op mijn 18de, was een Yamaha XT500. Ik ben thuis in alle takken van het motorrijden, maar competitie heb ik nooit gedaan. Mijn kinderen zijn wel fervente competitie-crossers. Ik organiseer samen met Allroad Tours al enige tijd de Ténéré Tour, we hebben ook een aantal Ténéré 700’s in de verhuur om de allroadrit in Oost-Brabant en Noord-Limburg te rijden. Ik heb zeven deelnemers meegebracht naar de TTT, die zijn heel enthousiast over de ritten, de gezellige optredens op de campings en de ongedwongen ambiance.”

JONGSTE YAMAHA-DEALER

KOEN CLAEYS (48) RAES MOTOREN OOSTENDE

“Ik heb erg weinig rijervaring; ik ga jaarlijks op dealerreis en verder moet ik het doen met de weinige vrije tijd die ik kan uittrekken voor motorrijden. Dat ik toch mijn mannetje sta in ons groepje ervaren enduro-mannen? Leuk om te horen! Ik geniet er echt wel van om tijdens deze TTT met mijn klanten onderweg te zijn en ze beter te leren kennen als mens. Onze gemene deler is niet dat ik toevallig hun dealer ben, maar wel onze interesse in de Ténéré en de passie voor het rijden.”

1

2

3

4

1 Belasting-én motorparadijs Andorra.

2 Daarvoor doen we het: trail rijden in het hoogge-bergte.

3 Camaraderie, een wezenlijk onderdeel van een geslaagde trip.

4 Een oude Ténére 750, goddelijk!